

Arrest

nr. 131 609 van 17 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X
X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2014 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 oktober 2014 tot weigering van binnenkomst met terugdrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlagen 25quater), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2014 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 15 oktober 2014 om 15 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BAERT, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens. Dit zijn de bestreden beslissingen die gemotiveerd worden als volgt:

Ten aanzien van de eerste verzoekende partij:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Wordt aan de heer,

[A.K.A.] [...]

die een asielaanvraag ingediend heeft, de binnenkomst in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van juni 2013.

De betrokkene, [A.K.A.] werd op 06.09.2014 de toegang tot het grondgebied geweigerd. Hij was toen in het bezit van zijn paspoort van Irak met nr A1127251, afgeleverd op 25.09.2010 en geldig tot 22.09.2018. Dit paspoort was voorzien van een C-visum (nr 023836818), afgeleverd door de Italiaanse Ambassade te Bagdad en geldig van 29.09.2014 töt 05.09.2014.

Betrokkene heeft op 08.09.2014 een asielaanvraag ingediend. In het kader van art. 12 van de Verordening (EG) nr. 604/2013 van de Raad van 26 juni 2013 werd een overname gevraagd aan Italië op 10.09.2014. Op 09.10.2014 werd aan de Italiaanse autoriteiten een kennisgeving van stilzwijgend akkoord verzonden volgens de Europese Verordening nr. 604/2013.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielerprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art.3 van de EVRM. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië en Egypte, betekent echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijk of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd. Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2001), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielerprocedure te hervatten waarbij niet op voorhand vaststaat dat met geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratieve dossier van betrokkene.

Bijgevolg zal betrokkene binnen een zo kort mogelijke termijn worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten.”

Ten aanzien van de tweede, derde en vierde verzoekende partij:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Wordt aan mevrouw,

[A.H.T.] [...]

+ minderjarige kinderen: [A.A.A.S.] [...] [A.Y.A.S.] [...]

die een asielaanvraag ingediend heeft, de binnenkomst in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van juni 2013.

De betrokkene, [A.H.T.] kwam op 06.09.2014 aan op de luchthaven van Zaventem. Zij was toen in het bezit van haar paspoort van Irak met nr A1127253, afgeleverd op 25.09.2010 en geldig tot 22.09.2018. DU paspoort was voorzien van een C-visum (nr 023836818), afgeleverd door de Italiaanse Ambassade te Bagdad en geldig van 29.09.2014 tot 05.09.2014.

Betrokkene heeft op 08.09.2014 een asielaanvraag ingediend. In het kader van art. 12 van de Verordening (EG) nr. 604/2013 van de Raad van 26 juni 2013 werd een overname gevraagd aan Italië op 10.09.2014. Op 09.10.2014 werd aan de Italiaanse autoriteiten een kennisgeving van stilzwijgend akkoord verzonden volgens de Europese Verordening nr. 604/2013.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens In een asielerzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielerprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art.3 van de EVRM. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië en Egypte, betekent echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijk of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd. Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2001), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielerprocedure te hervatten waarbij met op voorhand vaststaat dat met geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratieve dossier van betrokkene.

Bijgevolg wordt bovengenoemde teruggeleid naar de grens en dient zij zich aan te bieden bij de Italiaanse autoriteiten.”

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevinden de verzoekende partijen zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de

door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1. Het derde middel zetten de verzoekende partijen uiteen als volgt:

“4.3. Derde middel:

- *schending van artikel 3, § 2 van de verordening (EG) nr. 343/2003 van de raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend;*
- *schending van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en een overschrijving of afwenping van macht, onder meer een schending van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 15 en 18.S7 van de Europese verordening nr. 343/2003;*
- *schending van artikel 3 E.V.R.M, en artikel 8 E.V.R.M;*
- *schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie;*
- *schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, en meer bepaald van zorgvuldigheid en redelijkheid;*
- *schending van de materiële en formele motiveringsverplichting.*

4.3.1.

De verwerende partij steunt zich op:

- *een impliciet akkoord (Tacit Agreement) van Italië naar aanleiding van de vraag tot terugname die aan Italië werd gesteld op 10 september 2014 en waarop geen antwoord kwam;*

- artikel 25, lid 1 van de Verordening 604/2013 dat stelt dat de voor overname verzochte lidstaat binnen een termijn van één maand moet antwoorden op het verzoek. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van één maand staat gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen (artikel 25, lid 2 Verordening 604/2013);
- dat Italië gebonden is door dezelfde internationale verdragen betreffende asielprocedures en dat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat een behandeling van een asielaanvraag in Italië minder waarborgen zou genieten dan in België;
- dat de verzoekende partij met betrekking tot overdracht naar Italië geen concrete gegevens aangeeft die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het E.V.R.M. en/of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;
- dat de verzoekende partij geen enkele informatie geeft over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten.

4.3.2.

Er dient op gewezen te worden dat de situatie voor asielzoekers in Italië en dan meer bepaald de opvangsituatie allesbehalve voldoende is.

De opvang voor asielzoekers is slechts zeer summier en het risico dat verzoekende partijen op straat zullen moeten leven bij een gedwongen terugkeer naar Italië is zeer groot.

Verzoekende partijen verwijzen in deze context naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens: *M.S.S. vs. Belgium and Greece* van 21 januari 2011 waarbij o.a. een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. werd uitgesproken ten aanzien van Griekenland omwille van de slechte levensomstandigheden in Griekenland.

Op heden zijn de levensomstandigheden in Italië dezelfde als in Griekenland voor kandidaat - vluchtelingen (asielzoekers).

De overnames en terugnames door Italië op basis van de Dublin Verordening zijn problematisch. Er bestaat niet alleen een probleem wat betreft de behandeling van de asielaanvraag, maar eveneens bestaan er ernstige problemen naar de opvang van asielzoekers toe.

Veel betrouwbare en onafhankelijke bronnen (zie hierna) maken hier melding van en veroordelen deze praktijken door Italië.

De verzoekende partijen vrezen terecht dat het niet vaststaat dat de Italiaanse autoriteiten hun asielaanvraag correct zullen onderzoeken.

De bestreden beslissing heeft geen rekening gehouden met deze algemeen bekende problemen aangaande de asielprocedures in Italië.

4.3.3.

Volgens de verwerende partij zouden de verzoekende partijen geen recht hebben om het verzoek tot internationale bescherming in ons land in te dienen aangezien zij in het bezit zijn van een visum C uitgegeven door de Italiaanse autoriteiten.

De verzoekende partijen zijn echter bang dat zij bij een gedwongen repatriëring naar Italië niet voldoende gesteund zullen worden. Zo zijn zij bang voor onvoldoende opvang en onvoldoende bijstand bij hun asielprocedure.

De verwerende partij haalt aan dat uit verscheidene bronnen zou blijken dat voor personen die in het kader van de Dublin - II - Verordening naar Italië worden gezonden alle nodige maatregelen zullen worden genomen zodat de overdracht in de allerbeste omstandigheden kan worden uitgevoerd. Daarnaast zou blijken dat, na analyse van recente rapporten, vreemdelingen die in het kader van de Dublin - II - Verordening overgedragen worden bij hun aankomst in Italië juist door de luchthavenpolitie geholpen worden.

Doch in dezelfde, door de verwerende partij "geanalyseerde rapporten", lezen we evenwel het volgende: "The most striking characteristic of the Italian asylum system is the lack of support, in terms of accommodation and integration, for the majority of those granted a permit. The situation leaves thousands of refugees - including many considered vulnerable - without proper means for taking care of themselves. The statements collected during the interviews for this report indicate that the lack of reception and integration opportunities is the main reason as to why an increasing number of asylum seekers and refugees choose to leave Italy for other European countries.

The dramatic current events of northern Africa have caused a new wave of migrants to Italy, making the situation even more pressing. "

(stuk 4: Norwegian Organisation for Asylum seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: system and core problems", april 2011; p 5, te consulteren op [http://www.noas.no/wp-content/uploads/2013/08/Italia-rapportpdf, \[...\]](http://www.noas.no/wp-content/uploads/2013/08/Italia-rapportpdf, [...]))

Asielzoekers die teruggestuurd worden naar Italië zouden volgens verweerder bovendien een bevoorrechte positie bekleden vermits zij bij hun terugkomst een eerder aangevangen asielprocedure kunnen hervatten. Voor verzoekers is dit argument echter niet relevant vermits zij enkel in België een

verzoek tot internationale bescherming indienden en zich nog nooit eerder tot de Italiaanse autoriteiten hebben gericht.

Toch kan ook de bewering dat asielzoekers, die in het kader van de Dublin II verordening overgedragen worden aan Italië, een "bevoorrechte positie" hebben, door volgende objectieve informatie ontkend worden.

"The oft-cited preferential treatment of the Dublin II returnees is practically nonexistent: according to official reports of SPRAR, 12% of returnees in 2008 and 2009 were handed over to a SPRAR project while 88% were left homeless. In 2008, of a total of 1.308 Dublin II returnees, 148 were taken into a SPRAR Project In 2009, of 2.658 returnees around 314 people were given accommodation. "

(stuk 5: "The Living Conditions of Refugees in Italy: a report by Maria Bethke & Dominik Bender", Pro Asyl, 28 februari 2011, te consulteren op http://www.proasyl.de/fileadmin/frn-dam/q_PUBLIKATIONEN/2011/Italyreport_en_web_ENDVERSION.pdf)

"The other 88 % were exposed to homelessness, if they were lucky, they were provided with a train ticket at the airport Rome Fiumicino. None of the Dublin returnees the authors spoke to actually knew the NGO Acriconfraternità (Acf) at the airport which is supposed to take care for Dublin returnees who arrive there. "

(stuk 6: "Summary of the report "Zur Situation von Flüchtlingen in Italien" from Dominik Bender and Maria Bethke" Pro Asyl, 28 februari 2011> [...])

Uit wat hier reeds voorafging blijkt al dat de asielprocedure in Italië niet goed loopt. Dit kan ook verder bewezen worden aan de hand van de volgende objectieve informatie. Vooreerst dient gewezen te worden op de enorme moeite die het land kent om de internationale verplichtingen ten opzichte van asielzoekers na te leven.

"Many refugees, particularly from Syria and Eritrea, wish to reach other EU destinations, such as Germany, The Netherlands or Sweden where they can count on the support of friends or relatives, more job opportunities and more protective welfare systems", noted Christopher Hein, Director of the Italian Council for Refugees.

(...)

The arrival of thousands of people by sea to a circumscribed geographic area, in an extremely short period presents Italy with a considerable humanitarian and operational challenge. To respond to the increased arrivals of migrants and refugees, Italy has expanded the number of reception places for asylum seekers and set up temporary structures. As a result, currently 60,000 asylum seekers are currently housed in Italy. Nevertheless, the standards of Italian reception facilities vary across the country and the structures are stretched to their limit Reception centres in southern Italy are hosting 55% of the asylum seekers, with those in Sicily accommodating more than 25%,

The deficiencies in the Italian reception system, though, affects people who have already been granted a protection status more than those who have newly arrived. Refugees who cannot access the system find themselves without any support and many try to reach other EU countries in search of better living conditions and integration prospects. "

(stuk 7: AIDA - Asylum Information Database, "ITALY Over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 ~ Many moved forward to other European countries", te consulteren op <http://www.asviumineuroDe.org/files/rcsources/onie-pager.it.ndfl> [...])

"The Italian authorities stranded refugees without food or shoes in car parks outside Rome and Milan, says the UN. Italy is struggling to deal with the 50,000 immigrants that have arrived this year and has asked the EU to help mitigate the crisis.

The UN High Commissioner for Refugees has condemned Italy 's treatment of a group of refugees who were found abandoned outside Milan and Rome in what the organisation described as an "unacceptable " incident

The refugees "were found without shoes, disorientated, and without having been given anything to eat or drink, " said the EU body's spokesperson Carlotta Sami told AFP, The immigrants from Mali, Guinea Bissau, Ghana, Nigeria, Senegal and Syria were transported in two busloads to Milan and Rome where they were abandoned in car parks.

Italy has been hit by an influx of illegal immigrants since the beginning of this year, with over 50,000 illegal immigrants seeking refuge in the Mediterranean country since January, The government has been hard-pressed to deal with the situation and has called on the EU to intervene. (...)

(stuk 8: RT - Robert Half, "Italy leaves hundreds of refugees stranded without food - Un", 11 juni 2014, te consulteren op <http://rt.com/news/165296-ital.v-abandon-refueees-un/> [...])

• "the Italian authorities should ensure the respect of the principles set by the jurisprudence of the Strasbourg Human Rights Court and the Luxembourg Court of Justice of the European Union.. As a consequence, any transfer to Greece should be suspended and Italy should take over responsibility for examining protection requests presented in Italy. Furthermore, before the adoption of any decision of

transfer the Dublin Unit should make a precise evaluation of the situation existing in the destination Member State and apply the sovereignty clause any time there is the risk of a violation of human rights in that State;

(...)

- the Italian authorities should guarantee the right of asylum seekers to reception that respects the European standards. It is necessary to create a central coordination of the different actors in charge of reception and assistance, to raise the number of accommodation places without using always emergency remedies, to guarantee the right to reception also during the period prior to formalization of the asylum claims and to coordinate the services in order to realize an effective integration path;

- the Italian authorities should improve the access to the effective remedies through an easier way to get free legal aid directly providing lawyers specialized in asylum matters; "

(stuk 9: Dublin. II Régulation National Report, European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Régulation, 19 december 2012, p 52, te consulteren op <http://www.refworld.org/pdfid/514054492.pdf> [...])

Het is duidelijk dat het Italiaanse systeem niet volledig aan de Europese normen kan beantwoorden.

"On the one hand, adequate reception capacities, proper identification and subsequent control of the movements of the identified people, and swift and transparent processing of mixed migration flows are requirements that need to be fully met by the Italian authorities,

(...)

The Assembly therefore calls on the Italian authorities to implement a comprehensive series of measures to deal with mixed migratory arrivals in Italy,

including:

with regard to managing the arrival of mixed migratory flows, to:

(...)

7.1.4. ensure the respect for principles and provisions of the Dublin Regulation as regards the responsibilities of the country of first arrival; with regard to reception and detention capacities, to:

7.2.1. ensure adequate reception conditions and medical assistance in accordance with relevant human rights and humanitarian standards;

7.2.2. set up an independent monitoring body to check that conditions and standards in reception and detention facilities are in compliance with international standards;

7.2.3. reduce the eighteen-month maximum period of time allowed for the detention of foreign nationals without any legal permit to stay;

7.2.4. step up the exchange of best practices in terms of governance, and provide training courses for operating staff in the field of migration;

7.2.5. facilitate access to the reception and detention centres by international organisations and non-governmental organisations (NGOs);

7.2.6. properly inform irregular migrants, asylum seekers and refugees of their rights and obligations. (...)

"

(stuk 10: Parliamentary Assembly, "The large-scale arrival of mixed migratory flows on Italian shores", 9 juni 2014, p 3-4, te consulteren op <http://www.assemblyxoe.int/nw/xml/XRef/X2H~Xref-ViewPDF.asp?FileID=20941&lang=en>, [...])

Daarnaast zijn ook de opvangmogelijkheden voor de asielzoekers in Italië allesbehalve. In het bijzonder zijn de opvangmogelijkheden voor families en hun kinderen zeker niet voldoende te noemen.

"The main problem, which has always been at the basis of the Italian weakness in the field of reception, is the lack of places, be them within the SPRAR system or the CARA system. This structural weakness has often pushed the Italian authorities to resort to further temporary, extemporaneous or "emergency" solutions (hotels, former schools, former military barracks, "bed & breakfasts with a very poor level of services and no coordination with the other existing systems of reception (...)

Overcrowded, isolated and extemporaneous measures will continue to be resorted to by the Italian authorities to host some asylum seekers. The percentage of the "lucky ones" who will find a place in the enlarged SPRAR system, compared with the "unlucky ones" who will not find a place in a SPRAR project, will largely depend on the influxes of asylum seekers over the next years and on the turnover rate within the SPRAR. "

(stuk 11 : Asile in Europe, "The future of the Italian reception system. Interview with the Director of the Servizio Centrale of the SPRAR system, Daniela Di Capua", 7 maart 2014, te consulteren op <http://asitoineiropa.blogspotit/2014/Q3/the-future-of--italian-reception-svstem.litmh> [...])

"An estimated 6,000 people, many of them Syrians and Eritreans, have been rescued by Italy's navy in four days and thousands more asylum seekers keen to reach Europe have gathered in Libya, the U.N. refugee agency on Friday.

The UNHCR urged the European Union to help Italy provide more reception facilities and find "durable solutions" for asylum seekers fleeing war and persecution, (...)"

(stuk 12: Voice of America, "UNHCR Urges EU to Help Italy With Tide of Refugees", 9 april 2014, te consulteren op <http://www.voanews.com/content/reu-italy-needs-eu-help-to-handle-tide-of-returnees/1891161.html>, [...])

"There is lack of adequate accommodation for families and children in Italy. The larger CARAs provide inadequate accommodation for asylum-seeking children. Children with an international protection status are accommodated for a limited period of time at best. Numerous families and single parents with minor children therefore live in squats or church emergency shelters. Sometimes children are accommodated separately from their parents and placed in institutional care.

(...)

In Italy, the living conditions of children in squats and emergency shelters constitute a risk to their physical and psychological safety, health and development. Italy is in breach of the right to have the best interests of the child taken into account as a primary consideration by leaving children in these situations or separating them from their parents. Further, Italy is in breach of its positive duties arising under the CRC, particularly as regards special measures for the protection of asylum-seeking and refugee children. In relation to the de facto unequal treatment of nationals regarding social assistance, positive discrimination measures are required particularly where children are affected. Finally, the placement of children in institutional care is in breach of the CRC whenever this is not necessary in the best interests of the child. "

(stuk 13: OSAR, "Reception conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees", oktober 2013» p 61 en 63. te consulteren op <http://www.fluechtlingshilfe.ch/reception.-conditions-in-italv>. [...])

"Mare Nostrum ("Our Sea") is credited by the Italian government and NGOs on the ground with having saved countless lives. But Rome is determined that it should not continue to shoulder the burden alone» On Tuesday, Renzi told parliament: "A Europe that tells the Calabrian fisherman that he must use a certain technique to catch tuna but then turns its back when there are dead bodies in the sea cannot call itself civilised. "

(...)

For those who do end up housed in one of the makeshift centres, the future is not much more certain. In the eastern port of Augusta, which has found itself playing a central role in the Mare Nostrum reception strategy not long after its local council was dissolved for mafia infiltration, a former primary school has been reopened to give basic food and shelter to some of the large numbers of unaccompanied minors who have come into port this year.

(...)

NGOs on the ground say greater coordination is desperately needed in order to facilitate swift transfers to appropriate reception structures throughout Italy. "We continue to talk of an emergency about migrants ... it's not possible to talk about an "emergency" after 20 years," says Valastro. "So we need to have a plan. " There are concerns that if the ad-hoc strategy continues and worsens through the summer, the social tensions that as yet have remained mild may be exacerbated. In Librino, a neglected part of Catania where a sports hall has been used as a temporary reception centre, the authorities moved the migrants to another hall, reportedly following concern from locals. But, surveying the scene at the Palanitta - a mass of unkempt mattresses, discarded clothes and other detritus lying between two redundant goalposts - one local is still angry. "This is what we're left with " he says, declining to give his name. "This is the only place where the children of this neighbourhood can come and play sport; now look at it OK, there are going to be these boat landings. But there should be proper places for them to go. They can't just pick a place like this and say: that one, "pt

(stuk 14: The Guardian» "Europe's migrant influx: 'we need help but we don't know where from'", dd 25 juni 2014, te consulteren op <http://www.theguardian.com/world/2014/jun/25/SD-boat-migrants-risk-everything-for-a-new-life-in-europe>, [...])

"The system has always been characterized by a chronic lack of places that has brought to the creation of parallel reception systems run by the Civil Protection and established to tackle emergencies. Emergencies are the massive flows that disembarked on the Italian coasts in the last years — the most recent arrivals refer to the so-called "North Africa Emergency " According to NGOs, such inadequate and fragmented system wastes resources and provides beneficiaries with ineffective integration processes. In such a framework the international protection seeker during the procedure for the determination of the responsible Member State is more affected from the gaps of the reception system. In fact from the moment of the notification of the transfer decision the claimant often remains outside a reception facility without his/her actual removal is carried out. "

(stuk 15: Dublin II Régulation National Report, European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Régulation, 19 december 2012, p 39, te consulterai op <http://www.refworld.org/pdfid/514054492.pdf>. [...])

In het licht van deze structurele tekortkomingen in het Italiaanse asielsysteem kan verwezen worden naar een arrest van de Nederlandse Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak van 5 juni 2014, nr 201403712/2/V4. In dit arrest werd de Dublinoverdracht naar Italië van een alleenstaande asielzoeker opgeschort nadat hij gewezen had op de structurele tekortkomingen waaraan het Italiaanse systeem leidt.

Daarnaast kan verwezen worden naar de praktijk die vandaag de dag in Denemarken gehanteerd wordt. In het licht van enkele lopende Deense asielprocedures stelde een Deense ambtenaar, Jonas Bering Liisberg, een vraag aan het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Hij vroeg of het Hof, in afwachting van een uitspraak in de zaak Tarakhel t. Zwitserland, haar standpunt met betrekking tot de uitwijzing naar Italië in het kader van de Dublin verordening kon duidelijk maken. Het antwoord hierop was het volgende:

"In reply, I can inform you that pending the decision of the Grand Chamber in Tarakhel v. Switzerland, 29217/12, it may be envisaged that, depending on the circumstances of the individual case, interim measures may be applied in respect of persons or families in a similar situation to the applicants in the Grand Chamber Case. "

Gelet op de familiale samenstelling van de verzoekers in bovenvermelde zaak, een Afghaanse man, zijn vrouw en hun 5 minderjarige kinderen, kan de vergelijking gemaakt worden met mijn cliënten, aangezien mijn cliënten ook twee minderjarige kinderen hebben en geconfronteerd worden met een repatriëring naar Italië. Het is duidelijk dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vreemdelingen niet zonder gegronde redenen naar Italië wenst te sturen.

Er moet verder nog gewezen worden op de voornaamste reden voor de problemen die Italië momenteel op asielrechtelijk vlak ondervindt. Het is namelijk zo dat het land al verscheidene jaren vele asielzoekers ontvangt via de toegang tot het land langs de Middellandse zee. Omwille van de toevloed langs deze kanten kampt het land met een (te) grote toevloed aan asielzoekers.

Dit argument kan door volgende objectieve bronnen ondersteund worden.

"With the number of boat arrivals remaining relatively high during the year, the number of new asylum applications (27,800) registered in Italy in 2013 was at its third highest in a decade. The number increased by almost two-thirds (+60%) compared to 2012, making Italy the seventh largest receiving country during the reporting period.

Nevertheless, figures remained well below the all-time high reported in 2011 when more than 34,000 people had requested refugee status in Italy, mostly as a result of the 'Arab Spring' in North Africa, It is mainly Nigerian, Somali and Eritrean asylum- seekers who accounted for this rise due to a doubling (Nigeria), tripling (Eritrea) or almost quadrupling (Somalia) of asylum claims. Nigeria was the leading country of origin of asylum-seekers in Italy (3,000 claims), followed by Pakistan (3,300 claims), Somalia (2,900), and Eritrea (2,200). "

(stuk 16: UNHCR, "Asylum Trends 2013", 21 maart 2014. p 12-13, te consulteren op <http://www.unhcr.org/5329b15a9.html?ea%22790776.276338537.i383597137>)

"Europe has to face an increasing number of arrivals of mixed migratory flows on its southern shores and the hardships at the Italian borders will not fade away easily.

Commendable efforts have enabled the Italian authorities and their partners to respond to the emergencies, yet there is a dire need of further structural challenges in Italian migration policy to make the system fit for purpose.

It is time for Europe to take a new direction in order to provide a more structured and comprehensive response to these challenges. "

(stuk 17: Parliamentary Assembly, "The large-scale arrivals of mixed migratory flows on Italian shores", 9 juni 2014, p 1, te consulteren op <http://www.assembly.coe.int/nw/xml/XRef/X2H-Xref-ViewPDF.asp?FileID=20941&lang=en>)

"UNHCR welcomes the attention paid by the Parliamentary Assembly to the phenomenon of mixed migration across the Mediterranean Sea, and also welcomes the fact that both resolutions express support for search and rescue activities undertaken. Both resolutions also express support for refugee protection activities by Council of Europe Member States, and stress the need for increased solidarity in this respect (...)

UNHCR recalls that the authorities of the countries concerned must ensure that migrants intercepted in international waters do not face a real risk of refoulement or being subjected to torture or to inhuman or degrading treatment or punishment in the event of return. "

(stuk 18 UN High Commissioner for Refugees, "UNHCR's Statement re PACE Recommendation & Resolution on large-scale arrival of mixed migratory flows on Italian Shores", 8 juli 2014, te consulteren op <http://www.refworld.org/docid/53bbef784.html>)

In casu is het belangrijk te verwijzen naar de beslissing van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het dossier "Application no. 27725/10, Samsam MOHAMMED HUSSEIN and Others against the Netherlands and Italy" beslissing van 2 april 2013. De verzoekende partij citeert overweging § 78.

"§78 Taking into account the reports drawn up by both governmental and non-governmental institutions and organizations on the reception schemes for asylum seekers in Italy the Court considers that, while the general situation and living conditions in Italy of asylum seekers, accepted refugees and aliens who have been granted a residence permit for international protection or humanitarian purposes may disclose some shortcomings (see paragraphs 43, 44, 46 and 49 above), it has not been shown to disclose a systemic failure to provide support or facilities catering for asylum seekers as members of a particularly vulnerable group of people, as was the case in *M.S.S. v. Belgium and Greece* (cited above). The reports drawn up by the UNHCR and the Commissioner for Human Rights refer to recent improvements intended to remedy some of the failings and all reports are unanimous in depicting a detailed structure of facilities and care to provide for the needs of asylum seekers (see paragraphs 43-49 above). The Court would also note the manner in which the applicant was treated upon her arrival in Italy in August 2008, in particular that her request for protection was processed within a matter of months and accommodation was made available to the applicant along with access to health care and other facilities. Against this background, the Court considers that the applicant has not shown that her future prospects if returned to Italy, whether taken from a material, physical or psychological perspective, disclose a sufficiently real and imminent risk of hardship severe enough to fall within the scope of Article 3 (see, *inter alia*, *Ireland v. the United Kingdom*, 18 January 1978, § 162, *Sériés A* no. 25; *Jalloh v. Germany* [GC], no. 54810/00, § 67, ECHR 2006-1X; *Haidn v. Germany*, no. 6587/04, § 105, 13 January 2011; and *M.S.S.*, cited above, § 219). There is no basis on which it can be assumed that the applicant will not be able to benefit from the available resources in Italy or that, if she encountered difficulties, the Italian authorities would not respond in an appropriate manner to any request for further assistance."

Mohammed Hussein v. The Netherlands (Application no. 27725/10) - Décision 02 april 2013; §78)

Niettegenstaande het verzoekschrift door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens onontvankelijk werd verklaard (het verzoek werd immers gesteund op valse feiten) werden door het Hof verschillende rapporten van diverse gouvernementele en non-gouvernementele organisaties in detail, tot bijna woord voor woord, beschreven. Het Hof hield rekening met de Duitse, Belgische en Britse jurisprudence, en dit ondanks de tegenstrijdige beweringen van de verzoekende partij haar situatie. Tenslotte werd door het Hof ook een uitgebreide juridische beoordeling uitgevoerd. Bijgevolg kan deze "stap" van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens enkel gezien worden als dat het Hof de situatie in Italië ernstig neemt...

Eveneens wenst de verzoekende partij te verwijzen naar een vonnis van het "verwaltungsgericht Frankfurt am Main" dd. 9 juli 2013 te Frankfurt. hetwelk een positieve interpretatie heeft aan het hierboven geciteerde arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (stuk 19: vergezeld met een Franse vrije vertaling). Zo voorziet het vonnis dd 9 juli 2013 onder meer op p. 22:

«A propos de la décision de la Cour du 2 avril 2013, elle ne doit pas être comprise autrement que selon le sens que la Cour elle-même a voulu lui donner, au § 78. Ce sens est évident si on prend tous les éléments en considération : Tout d'abord, la Cour explique que selon une jurisprudence constante, la requête doit être rejetée lorsqu'elle s'appuie délibérément sur de fausses allégations. Dans un tel cas, le recours doit être considéré comme manifestement mal fondé et donc rejeté. En l'espèce, la requête de la requérante a été déclarée irrecevable parce qu'elle était fondée sur un état de fait faux. Cette solution était guidée également par la surcharge notoire de la Cour, pour des raisons d'économie de procédure. Malgré tout, la Cour a rassemblé les différents rapports des organisations gouvernementales et non gouvernementales sur la situation des demandeurs d'asile en Italie et les a cités de manière détaillée, pratiquement mot à mot sur de nombreuses pages. La Cour a pris en compte la jurisprudence allemande, belge et britannique sur trois pages, ceci malgré les allégations contradictoires de la requérante sur sa situation. Finalement, dans la motivation de sa décision, la Cour a encore procédé à une appréciation juridique complète. Pour étonnante qu'elle soit, cette démarche doit être comprise en ce sens que la Cour prend la situation en Italie au sérieux. [...]" (stuk 19)

Het vonnis gaat op zijn p. 23 - 25 verder en stelt het volgende (het betreft een samenvatting in de Franse vertaling):

« [...] [résumé p. 23-25] Le Tribunal est déjà informé, à travers les nombreuses affaires dont il a à traiter, que des demandeurs d'asile transférés en Italie via le système Dublin et revenus en Allemagne, avaient vécu sans secours en Italie. Il n'y a pas de raison de mettre en doute les descriptions qu'ils ont faites de leurs conditions de vie là-bas. Dans une autre affaire récente, le Tribunal de céans a jugé que les

autorités italiennes n'avaient pas manifesté la volonté d'accepter le recourant dans une procédure d'asile ni de lui offrir l'aide sociale et le logement dont il aurait besoin, eu égard à ce que le recourant lui-même a expliqué de son séjour en Italie. Dans une autre affaire, le Tribunal relate qu'à son arrivée à l'aéroport de Rome, le recourant a été interrogé sans l'assistance d'un interprète par la police des frontières. Il ne comprenait pas ce qu'on lui disait en italien et il ne pouvait rien répondre. Il a passé le reste de la journée et la nuit suivante dans le hall d'attente de la zone de transit où il a dormi par terre. Le lendemain, on lui a donné l'adresse de l'ambassade iranienne avec l'instruction d'aller y demander de l'aide. Vers midi, on lui a remis une décision disant qu'il devait quitter l'Italie dans les 7 jours. Puis on lui a signifié qu'il lui était interdit de demeurer dans les locaux de l'aéroport. Il est parti en ville. Il a tenté de s'adresser à différents agents de police mais aucun n'a pu le renseigner. Le soir, il rencontré un afghan qui lui a donné quelque chose à manger et c'est la première fois qu'il mangeait depuis son arrivée à l'aéroport de Rome. Un proche en Iran a pu lui envoyer de l'argent qui est arrivé trois jours plus tard avec lequel il est revenu en Allemagne et a prié les autorités d'examiner sa demande d'asile. »
(stuk 19)

Het administratief rechtscollege van Frankfurt besloot, gelet op bovenstaande overwegingen, en rekening houdende met de beslissing van 2 april 2013 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak Mohammed Hussein v. The Netherlands (Application no. 27725/10) dat Duitsland, overeenkomstig artikel 3, § 2 van de Verordening 343/2003, de verantwoordelijke staat is tót het behandelen van de asielaanvraag (stuk 19).

De verwerende partij heeft ten onrechte geen rekening gehouden met de humanitaire situatie waarin verzoekende partijen zich in bevinden. Het is immers vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partijen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partijen (zie EHRM 4 december 2008, YVRusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128 - 129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Ook in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 28 juni 2012, nr. 83 834 in de zaak RvV 94 328/11 werd geoordeeld een gedwongen terugkeer van een asielzoeker, in het kader van de Dublin II Verordening, naar Italië te vernietigen. In haar arrest dd. 28 juni 2012 volgt de Raad de redenering dat er in Italië problemen kunnen stellen inzake de opvang van asielzoekers en met betrekking tót de waarborgen van de asielzoekers tijdens de asielprocedure, De Raad bevestigt eveneens dat het terugsturen van een asielzoeker naar een land van bestemming waar ernstige tekortkomingen aan deze verplichtingen werden vastgesteld, aanleiding kunnen geven tót een schending van artikel 3 E.V.R.M., ook al heeft dit plaats in het kader van een overname onder de Dublin II Verordening,

"Het terugsturen van een persoon naar een land van bestemming waar ernstige tekortkomingen aan deze verplichtingen worden vastgesteld, kan aanleiding geven tót een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (zie mutatis mutandis E.H.R.M. 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland) en artikel 4 van het Handvest Grondrechten Europese Unie, ook al heeft dit plaats in het kader van een overname onder de Dublin II Verordening (zie HvJ 21 december 2011, nr. C- 411/10, N.S. v. Secretary of State for the Home Department, par. 80 t/m 94). "

(...)

Zoals reeds gesteld, dient nochtans te worden aangenomen dat de groep van niet — begeleide minderjarige asielzoekers een bijzonder kwetsbare groep betreft, zodat een specifiek onderzoek naar de concrete omstandigheden van opvang en behandeling van deze categorie van vreemdelingen zich opdringt. Te meer nu uit wat volgt blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan dat er zich in Italië problemen kunnen stellen inzake de opvang van niet - begeleide minderjarige asielzoekers en met betrekking tot de waarborgen voor niet - begeleide minderjarige asielzoekers tijdens de asielprocedure. " (arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 28 juni 2012, nr. 83 834 in de zaak RvV 94 328/II).

De geciteerde objectieve informatie toont duidelijk aan dat de situatie van de asielzoekers in Italië precair is. Italië slaagt er niet in om aan asielzoekers de nodige waarborgen te bieden overeenkomstig de Internationale Verdragen!

4.3.4.

De verantwoordelijkheid van Italië wordt door de verwerende partij vooropgesteld op basis van een impliciet akkoord,

Artikel 10, § 2 van de Verordening 1560/2003 houdt in:

"Wanneer de verantwoordelijke lidstaat door de verzoekende lidstaat daarom wordt verzocht, dient hij onverwijld en schriftelijk te bevestigen dat hij zijn uit de overschrijding van de antwoordtermijn

voortvloeiende verantwoordelijkheid erkent De verantwoordelijke lidstaat dient zo spoedig mogelijk de nodige maatregelen te nemen om de plaats van aankomst van de asielzoeker vast te stellen en, in voorkomend geval, het uur van aankomst en de wijze van overdracht van de asielzoeker aan de bevoegde autoriteiten met de verzoekende lidstaat overeen te komen. "

Het ontbreken van een antwoord van Italië na het verlopen van de termijn na de vraag tot overname van België, impliceert volgens de verwerende partij een erkenning door Italië van haar verantwoordelijkheid. De verwerende partij heeft echter niet overeenkomstig artikel 10, § 2 van de Verordening 1560/2003 gewacht op een bevestiging van Italië dat ze haar verantwoordelijkheid erkent. Het feit dat de Italiaanse overheid niet reageert op de vraag tot overname doet ernstige twijfels rijzen over hun werkelijke bereidheid om de verzoekende partij zijn asielaanvraag op een ernstige wijze te behandelen.

In casu stelt de bestreden beslissing duidelijk dat ze geen antwoord hebben ontvangen van de Italiaanse autoriteiten. De verwerende partij heeft bijgevolg nagelaten voor voldoende garanties te zorgen dat de verzoekende partij zijn asielaanvraag kan verderzetten. De bestreden beslissing stelt enkel "België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, (...)" (stukken 1 en 2).

4.3.5.

De bestreden beslissing heeft geen rekening gehouden met deze algemeen bekende problemen aangaande asielprocedures in Italië,

2e is niet of minstens niet afdoende gemotiveerd. De bestreden beslissingen voorzien bovendien geen garanties voor een effectieve behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partijen en tonen niet aan dat ze de situatie van de asielprocedure in Italië afdoende onderzocht heeft.

Artikel 3.2 van de Dublin - III verordening geeft aan elke lidstaat de mogelijkheid om een asielprocedure wel in behandeling te nemen ook al is deze lidstaat er ingevolge de Dublin - III verordening niet toe verplicht, De verwerende partij dient te motiveren waarom zij de soevereiniteitsclausule niet heeft toegepast.

Daarnaast bepaalt artikel 17 Verordening 604/2013 eveneens:

"In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht, "

4.3.6.

Een schending van artikel 3 E.V.R.M. is meer dan reëel. Ook de bovenvermelde wetsartikelen worden zonder meer geschonden. De complexiteit van de juridische vragen in dit dossier en het risico op schending van fundamentele rechten tonen ontegensprekelijk aan dat het middel ernstig is."

2.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor

de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.3.2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen naar Italië zullen worden overgedragen daar, ingevolge de Verordening 604/2013/EU van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening), Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partijen. Verder blijkt dat de overname door Italië het hele gezin betreft, inclusief de minderjarige kinderen van 3 en 4 jaar.

2.3.2.4. De verzoekende partijen stellen dat de opvangsituatie in Italië voor asielzoekers niet voldoende is, dat de kans dat ze op straat zullen moeten leven, bij een gedwongen terugkeer, groot is. Zij menen dat de overnames en terugnames door Italië op basis van de Dublin Verordening problematisch zijn, niet alleen wat betreft de behandeling van de asielaanvraag, maar eveneens betreffende de opvang van asielzoekers en dat de bestreden beslissingen geen rekening hebben gehouden met deze algemeen bekende problemen aangaande de asielprocedure in Italië.

Betreffende de enorme moeite die Italië kent om de internationale verplichtingen ten opzichte van asielzoekers na te leven, verwijzen de verzoekende partijen onder meer naar informatie van juni 2014 waaruit blijkt dat het UNHCR de behandeling door Italië van een groep vluchtelingen die zich zonder

voedsel of schoenen op autoparkings bevonden, veroordeelt alsook dat Italië overspoeld wordt door een toestroom van illegale immigranten sinds het begin van 2014.

Daarnaast zijn, volgens de verzoekende partijen, ook de opvangmogelijkheden voor de asielzoekers in Italië allesbehalve, in het bijzonder zijn de opvangmogelijkheden voor families en hun kinderen niet voldoende te noemen.

De verzoekende partijen verwijzen naar en citeren onder meer uit:

- Het verslag van Asilo in Europa, getiteld "*The future of the Italian reception system. Interview with the Director of the Servizio Centrale of the SPRAR system, Daniela Di Capua*", van 7 maart 2014;
- Verslag van OSAR, getiteld "*Reception conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees*" van oktober 2013.

In het laatstgenoemde verslag staat onder meer te lezen dat er een gebrek aan adequate accommodatie is voor families met minderjarige kinderen in Italië alsook dat voor kinderen soms een verblijf wordt voorzien afzonderlijk van de ouders.

Verder wijzen de verzoekende partijen op de voornaamste reden voor de problemen die Italië momenteel op asielrechtelijk vlak ondervindt, namelijk het feit dat het land al verscheidende jaren vele asielzoekers ontvangt via de toegang tot het land via de Middellandse zee, dat omwille van de toevloed aan deze kanten het land kampt met een (te) grote toevloed aan asielzoekers, dat dit ondersteund wordt door objectieve bronnen uitgaand van het UNHCR en de Raad van Europa, daterend van het jaar 2014.

2.3.2.5. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers aan de "*verantwoordelijke lidstaat*" in de zin van de verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (cf. HvJ, 21 december 2011, C-411/10).

Uit het administratief dossier blijkt dat de raadsman van de verzoekende partijen op 8 oktober 2014, daags voor de bestreden beslissingen werden genomen, de informatie die zij bijvoegt aan het onderhavig verzoekschrift overmaakte aan de Dienst Vreemdelingenzaken met de vermelding "*Met huidig schrijven wens ik uitdrukkelijk bezwaar te maken tegen de toepassing van de Dublin – III verordening om een eventuele overname naar Italië te kunnen realiseren. (...) wensen te wijzen op de precaire omstandigheden waarin asielaanvragers de procedure in Italië dienen te doorlopen.*". Gezien de informatie wel degelijk aanwezig is in het administratief dossier, kan de verwerende partij in haar verweernota niet dienstig voorhouden dat geen informatie werd doorgefaxt op 8 oktober 2014. Op basis van deze informatie waren indicaties voorhanden betreffende mogelijke problemen in Italië voor asielzoekers, in het bijzonder voor de opvang van families met minderjarige kinderen.

2.3.2.6. Betreffende artikel 3 van het EVRM motiveren de bestreden beslissingen: "*Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art.3 van de EVRM. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië en Egypte, betekent echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling (...)*".

2.3.2.6.1. Betreffende de opvang wordt in de bestreden beslissingen slechts summier gemotiveerd. Er wordt immers enkel gesteld dat de Italiaanse autoriteiten ten minste zeven dagen op voorhand in kennis zullen worden gesteld zodat een aangepaste opvang kan worden voorzien en dat uit informatie uit april 2011 en mei 2011 niet blijkt dat voor vreemdelingen die in het kader van de Dublin II-Verordening worden overgedragen het op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak zou maken op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen.

Inzake opvang verwijzen de verzoekende partijen naar informatie van 2014 betreffende de massale toestroom van kandidaat-vluchtelingen en mogelijke opvangproblemen. De verzoekende partijen wijzen ook op informatie betreffende de opvangproblematiek voor gezinnen met minderjarige kinderen. Uit het OSAR-rapport van oktober 2013 blijkt dat er een gebrek aan adequate accommodatie is voor families

met kinderen in Italië, alsook dat voor kinderen soms een verblijf wordt voorzien afzonderlijk van de ouders.

2.3.2.6.2. De bestreden beslissingen stellen inzake het behandelen van de asielaanvraag van asielzoekers in Italië: *“Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië en Egypte, betekent echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijk of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. (...) Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2001), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten (...).”*

Vooreerst wenst de Raad er op te wijzen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het rapport waarnaar de verwerende partij wenst te verwijzen van OSAR dateert van mei 2011 en niet van mei 2001, zoals verkeerdelijk wordt aangegeven in de bestreden beslissing.

Betreffende het motief dat *“Uit recente rapporten (...), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten (...) dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten waarbij niet op voorhand vaststaat dat met geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen verkregen worden”*, merken de verzoekende partijen terecht op dat dit argument niet relevant is vermits zij enkel in België een verzoek tot internationale bescherming indienden en zich nooit eerder tot de Italiaanse autoriteiten hebben gericht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers niet dat de verzoekende partijen reeds een asielaanvraag in Italië hebben ingediend, noch dat zij in Italië zijn geweest, doch enkel dat zij op het ogenblik van hun aankomst in België en op het ogenblik van hun asielaanvraag een geldig visum hadden voor Italië.

Verder stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen erkennen dat er *“momenteel”* een *“uitzonderlijk immense toestroom [is] van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië, Egypte en Syrië,”* doch stellen dat dit niet automatisch betekent dat betrokkenen aan een onmenselijke of vernederende behandeling zullen onderworpen worden en/of hun asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal behandeld worden. Betreffende de behandeling van de asielaanvraag motiveren bestreden beslissingen enkel nog dat uit rapporten van 2011 blijkt dat zij in Italië bij hun aankomst door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten.

Daargelaten de vraag of uit het enkele feit dat Dublinterugkeerders in Italië bij hun aankomst door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten kan blijken dat de asielaanvraag van de verzoekende partijen met de nodige aandacht zal worden behandeld, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen de implicaties van de *“uitzonderlijk immense toestroom”* die *“momenteel”* plaatsvindt niet in aanmerking nemen, daar zij enkel verwijzen naar rapporten van april en mei 2011.

2.3.2.7. Gelet op de informatie doorgefaxt door de raadsman van de verzoekende partijen was de verwerende partij op de hoogte van mogelijke (opvang)problemen voor asielzoekers in Italië ten gevolge van de massale instroom en van de opvangproblemen voor gezinnen met kinderen.

De informatie die verzoekende partijen bijbrachten is *prima facie* relevanter voor de actuele beoordeling van de problematiek voor asielzoekers in Italië dan de rapporten daterend van april 2011 – mei 2011. Daarenboven wordt door de verzoekende partijen, zoals reeds aangegeven, informatie aangebracht waaruit problemen kunnen blijken bij de opvang van gezinnen met minderjarige kinderen.

Gelet op voorgaande vaststellingen, meent de Raad dat op het eerste gezicht blijkt dat de verwerende partij heeft nagelaten een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de gegevens die kunnen wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

2.3.2.8. In zoverre de verwerende partij in haar verweernota verwijst naar het arrest van het EHRM Mohammed Hussein and others van 2 april 2013 en aangeeft dat zij de te verwachten gevolgen van een overdracht van de verzoekende partijen in het kader van de Dublin-III-Verordening naar Italië heeft onderzocht en dat zij hierbij in essentie een analyse maakte van belanghebbende rapporten waarbij zij verwijst naar een rapport van OSAR van oktober 2013 en naar aanbevelingen van het UNHCR van juli 2013, kan zij niet gevolgd worden, daar deze analyse geenszins in de bestreden beslissingen opgenomen is. Dergelijk verweer kan het vastgestelde gebrek niet wegnemen.

In zoverre de verwerende partij, betreffende de opvangomstandigheden voor gezinnen met minderjarige kinderen nog aangeeft dat de geciteerde bron geen betrekking heeft op Dublinterugkeerders, kan zij niet gevolgd worden. Immers blijkt uit de tekst die de verzoekende partijen citeren niet duidelijk dat de aangegeven informatie geen betrekking zou hebben op Dublinterugkeerders. Bovendien stelt de Raad vast dat het document, zoals het in zijn titel aangeeft, in het bijzonder betrekking heeft op Dublinterugkeerders.

2.3.2.9. *In casu* heeft de verwerende partij op het eerste gezicht geen zorgvuldig en nauwgezet onderzoek gevoerd naar de te verwachten gevolgen van een overdracht naar Italië, terwijl *prima facie* de informatie aangebracht door de verzoekende partij, waarvan de verwerende partij op de hoogte was of had kunnen zijn, er op kan wijzen dat de verzoekende partijen bij een overdracht naar Italië zouden kunnen blootgesteld worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

De verzoekende partijen voeren een ernstige grief aan.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg

zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoekende partijen menen dat de bestreden beslissingen tot gevolg zullen hebben dat zij blootgesteld zullen worden aan onder meer schending van artikel 3 van het EVRM, dat het risico op mensenrechtenschendingen bij een gedwongen repatriëring naar Italië meer dan reëel is, dat de situatie voor asielzoekers in Italië zeer slecht en onmenselijk is, dat de opvang van asielzoekers zeer summier is.

Het door de verzoeken de partijen ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hangt samen met de door hen ontwikkelde ernstige grief ontleend aan onder meer artikel 3 van het EVRM.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partijen door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigen te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten te worden bevolen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 oktober 2014 tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlagen 25quater) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN)

N. VERMANDER